

Arrest

nr. 252 335 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot T. M. worden aangevoerd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 8 april 2021 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn gezinsleden slachtoffer van een aantal geweldincidenten vanwege hun etnische origine als Rom en hun islamitisch geloof waren. Zo (i) wordt er van het beweerde incident, waar verzoekers echtgenote met een mes zou zijn gestoken en mogelijks werd verkracht, geen enkel begin van bewijs voorgelegd, ook geen medisch attest, (ii) verklaart verzoeker dat dit incident 20 jaar geleden gebeurde, in Kosovo in het kader van de oorlog, terwijl verzoekers echtgenote verklaart dat dit in Servië gebeurde in 2013 of 2014, (iii) verklaart verzoeker eveneens dat hij haar na 20 minuten thuis met een messteek aantrof waardoor verzoeker blijkt in staat te zijn coherente verklaringen af te leggen rond deze gebeurtenis, (iv) kwam verzoekers echtgenote, bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, niet verder dan te stellen dat ze het

niet goed meer wist en dat ze stress heeft, en (v) ondergraaft deze flagrante inconsistentie de geloofwaardigheid van het incident van verzoekers echtgenote volledig.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn familie voor de door hem aangehaalde geweldincidenten geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen bij de in Servië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen hij niet heeft gedaan. Zo (i) heeft verzoeker de bedreigingen van G. M. nooit aangeklaagd, noch klacht ingediend naar aanleiding van de brand in zijn woning, noch klacht ingediend tegen de familieleden Z. M en L. M. van G. M. die hem zouden hebben bedreigd en geslagen, noch klacht ingediend tegen andere agenten die hem tijdens controles zouden hebben geslagen, noch klacht ingediend toen zijn kinderen op school werden geslagen, (ii) is verzoekers verklaring dat hij dit niet deed uit schrik geen afdoende rechtvaardiging voor zijn nalaten, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er in beschermd te worden tegen belagers en escalatie te vermijden, de autoriteiten kunnen vanzelfsprekend niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht, (iii) contacteerde verzoeker geen advocaat, en volstaat het niet waar hij stelt geen geld te hebben, nu blijkt dat er voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn, en (iv) ging verzoeker enkel naar het politiekantoor in Kraljevo, waar Z. M. en L. M. werkzaam waren, en volstaat het niet dat verzoeker stelt hiervoor geen geld te hebben, nu hij wel tot tweemaal toe de financiële middelen vond om naar Europa te trekken. Tot slot wijst de commissaris-generaal op het correcte en effectieve optreden van de politie in Kraljevo toen hij in 2014 door onbekenden werd geslagen vanwege zijn origine. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de politie destijds is tussengekomen, dat zij getuigen hebben ondervraagd en de hulpdiensten hebben verwittigd. Verzoeker heeft nadien nooit meer geïnformeerd naar de stand van zaken.

De commissaris-generaal verwijst dienaangaande nog naar de COI-Focus van 14 augustus 2018 waaruit blijkt dat in Servië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Verder blijkt dat er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Waar verzoeker stelt bij een terugkeer naar Servië te vrezen geen woning te zullen hebben, verwijst de commissaris-generaal naar diezelfde COI-Focus waaruit blijkt dat, hoewel heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en discriminatie kunnen ondervinden, de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en is haar beleid gericht op de integratie van minderheden. De Servische overheid formuleert dienaangaande nieuwe plannen ter verbetering van de moeilijk socio-economische positie van Roma. Hieruit kan worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet kunnen worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij geld verdiende, op illegale wijze en door hier en daar klusjes uit te voeren als elektricien, dat hij een technische scholing genoot, nooit klacht indiende bij het arbeidsbureau wegens discriminatie, zijn kinderen naar school gingen in Kraljevo, zijn moeder over een eigen herberg beschikte, zijn kinderen bij de mutualiteit waren ingeschreven en verzoeker zelf toegang had tot medische zorg. De commissaris-generaal concludeert dat, indien verzoeker en zijn gezin al bepaalde discriminatie ondergingen, dit geenszins zwaarwichtig genoeg is om te spreken van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin.

3.2. Verzoeker wenst in de eerste plaats, omtrent de stelling van verweerder dat de verklaringen van hem en zijn echtgenote niet eenduidig zijn, te benadrukken dat hij en zijn echtgenote ongeschoold zijn en dat zij getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen. Verder kan een medisch attest de omstandigheden niet aanduiden waarin de feiten hebben plaatsgevonden.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de desbetreffende motieven. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat er geen enkel begin van bewijs omtrent het incident voorligt, wat niet wordt betwist. Verder gaat het om een enorme tegenstrijdigheid, nu verzoeker het heeft over een incident van 20 jaar geleden, terwijl zijn echtgenote stelt dat het om een incident van 6 of 7 jaar geleden gaat. De verklaring dat verzoekers echtgenote stress heeft en het niet meer goed weet, kan deze flagrante tegenstelling niet rechtvaardigen. Verzoeker beperkt zich tot een loutere herhaling en gaat op geen enkele manier concreet in op de vaststelling dat er een enorm verschil is in de versie van verzoeker en zijn echtgenote. Waar verzoeker stelt dat een medisch attest de omstandigheden niet kan aanduiden, stelt de Raad dat dit een loutere vaststelling is van de commissaris-generaal, dat er geen medisch attest werd voorgelegd. Verder werd geen enkel begin van bewijs voorgelegd. Verzoeker toont,

door louter te stellen dat een medisch attest niet voldoende zou zijn, niet aan waarom hij geen ander stuk zou kunnen voorleggen, of hiertoe niet tot in staat is, dat de omstandigheden wel zou kunnen aanduiden.

3.3. Verzoeker stelt vervolgens dat er in casu geen sprake is van een realistische mogelijkheid om zich tot de politie te wenden in eigen land, en herhaalt nogmaals de problemen die hij had wegens zijn religie en zijn origine. Hij verwijst tevens naar de COI-focus, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, en stelt dat uit bepaalde passages blijkt dat er wel degelijk sprake is van discriminatie van Roma in Servië.

De Raad stelt vooreerst vast dat het niet volstaat dat verzoeker zijn verklaringen louter herhaalt, zonder op enige wijze in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande onder meer gesteld dat verzoeker nooit klacht heeft ingediend, en dat de angst om dit te doen niet volstaat, net omdat het doel van een klacht erin bestaat provocaties te vermijden, en de autoriteiten niet kunnen optreden als zij niet op de hoogte zijn. Er wordt ook gewezen op de acties die de politie heeft ondernomen als gevolg van een incident in 2014. Verzoeker gaat hier echter niet op in. Betreffende de verwijzing naar de COI-Focus, toont verzoeker niet aan, met zijn selectieve lezing van de informatie van het CGVS opgenomen in het administratief dossier, en hij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië onjuist zouden zijn, of dat er sprake is van een actief repressiebeleid, en dat de Servische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade of mogelijke discriminatie die verzoeker zegt te vrezen. Hij maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat hij met betrekking tot de problemen van discriminatie geen beroep kan doen op de Servische autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hiervoor hulp en/of bescherming te bieden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, benadrukt verzoekende partij dat het onmogelijk is in haar geval om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van haar Roma etnie.

Het algemeen stellen dat het onmogelijk is in haar geval om terug te keren naar haar land van herkomst omwille van haar Roma etnie, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder wijst de Raad dienaangaande op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: "Daarenboven blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. (...) Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot haalde u aan bij een terugkeer naar Servië te vrezen geen woning te zullen hebben (CGVS p. 12), geen werk te zullen vinden (CGVS p. 7) en geen hulp te zullen krijgen (CGVS p. 5). Tevens vreest u en dat uw kinderen niet naar school zullen kunnen gaan (CGVS p. 13), allemaal vanwege jullie moslimnaam (CGVS p. 5, 7, 12, 13). In dit verband dient opgemerkt te worden dat informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 14 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20180814.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Romakinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. In dit verband werd in 2016 een nieuwe strategie voor de sociale inclusie van de Roma voor de periode 2016-2025 aangenomen. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategie, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen

vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt dat u wel in staat was wat geld te verdienen door, op illegale wijze, vuilnis te verzamelen en te verkopen en dat u, die in Kosovo een technische scholing genoot (CGVS p. 7), hier en daar klusjes uitvoerde als elektricien, waarvoor u betaald werd (CGVS p. 6-7). Blijkens uw verklaringen verdiende u met deze activiteiten voldoende om nog wat geld opzij te zetten voor jullie reis naar Europa (CGVS p. 6). U diende nooit klacht in bij het arbeidsbureau wegens discriminatie (CGVS p. 13). Uw kinderen gingen wel degelijk naar school in Kraljevo, tot u ze zelf niet meer liet gaan (CGVS p. 14). Daarenboven blijkt dat uw moeder over een eigen herberg beschikte, waar u met uw gezin eveneens kon verblijven (CGVS p. 7), en dat uw kinderen ingeschreven waren bij de mutualiteit (CGVS p. 9) en aanspraak maakten op tussenkomst van de staat bij medische problemen (CGVS p. 18). Ook blijkt dat u zelf toegang had tot medische zorg, daar u zes maanden lang in het ziekenhuis in Belgrado doorbracht (CGVS p. 19). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat, indien jullie al bepaalde vormen van discriminatie ondergingen, dit geenszins zwaarwichtig genoeg is om te spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”.

Derhalve toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS